

Janny van der Molen

Vergeet mij niet

Anne Franks vrienden en vriendinnen

Met illustraties van Martijn van der Linden

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Ik zal je nooit vergeten

154

‘Hier is het.’

Mama drukt op de bel. Kitty kijkt gespannen naar de deur. Ze staan voor een heel gewoon woonhuis, niet ver van hun eigen huis aan de Noorder Amstellaan.

‘Jij en ik gaan kijken bij een school die we voor je hebben gevonden,’ had mama een kwartiertje eerder gezegd. ‘Als het goed voelt, mag je daarnaartoe. Het is een soort privéschooltje voor ongeveer tien kinderen.’

Nu staan ze op het punt die nieuwe school te bekijken. Een school die in ieder geval vanbuiten niet op een school lijkt.

Voor de zomervakantie heeft Kitty afscheid genomen van de Zesde Montessorischool. Omdat joodse kinderen na de zomervakantie van 1941 alleen nog maar naar joodse scholen mogen, gaan sommige van haar vroegere klasgenootjes, zoals Hannah, Anne en Juultje, voortaan naar het Joods Lyceum. Maar Kitty wordt niet blij van dat vooruitzicht. Zo groot. Zo ver. Daarom hebben haar ouders dit gevonden.

Een man doet open. ‘Jij bent vast Kitty,’ zegt hij hartelijk en hij geeft haar een stevige hand. Hij is nog jong, heeft bruine

krullen en een bril. 'Ik ben meneer Van Praag.' Daarna draait hij zich om naar Kitty's moeder. 'Dag mevrouw Egedi. Fijn u weer te zien. Kom binnen!'

Mama en Kitty lopen achter meneer Van Praag aan naar de woonkamer, waar een grote tafel staat en een schoolbord. Er hangen een paar historische prenten en een wereldkaart aan de muur. Verder is het een heel gewone, gezellige huiskamer. Met tien kinderen is het vol genoeg.

'Komt u zitten. Thee?' vraagt meneer Van Praag. Hij heeft vriendelijke ogen achter zijn bril, ziet Kitty.

Ze knikken en trekken hun jassen uit. Terwijl de thee wordt ingeschonken, komt een vrouw de kamer binnenlopen die zichzelf voorstelt als mevrouw Van Huystee, de tweede leerkracht.

155

'Meneer Van Praag geeft onder andere taallessen en geschiedenis, en ik geef biologie en wiskunde,' zegt mevrouw Van Huystee.

'Natuurlijk vinden wij het belangrijk dat je over natuurkunde leert, over economie, biologie, geschiedenis, taal,' gaat meneer Van Praag verder. 'Die vakken geven we daarom ook. Maar weet je, Kitty, het zijn maar vakken, hè. Het echte leven bestaat niet uit aparte vakken, uit aparte stukjes. Er is samenhang in alle dingen. Echt, hoor. Dat zal ik je in de lessen laten zien.'

Kitty begrijpt niet helemaal wat hij zegt, maar ze gelooft hem.

'Maar minstens zo belangrijk vinden we het dat jij hier leert over jezelf,' zegt meneer Van Praag. 'Over wat jij belangrijk vindt. Over hoe jij deze wereld ziet.'

'Je moet hier dus even hard werken als op andere scholen,'

zegt mevrouw Van Huystee, ‘maar zeker ook aan jezelf. Zodat je ontdekt waar jouw kracht ligt, jouw gave en wat belangrijk voor jou is. Snap je?’

Kitty lacht verlegen. Mevrouw Van Huystee lijkt haar een lieve juf en meneer Van Praag is vast een fijne meester. ‘Als het goed voelt...’ had mama gezegd. Nou, dit voelt goed! Ze kijkt mama aan en knikt heel voorzichtig.

Mama heeft de boodschap begrepen. ‘Kitty komt graag. Wanneer kan ze beginnen?’

‘Wat dacht je van morgen?’

Kitty kijkt hen blij aan. ‘Morgen!’ zegt ze.

156

De volgende ochtend gaat Kitty stilletjes tussen de andere kinderen zitten. Op de Montessorischool kende ze iedereen. Hannah, Juultje, Anne, Martha, Ietje en vroeger Mary. Nu moet ze opnieuw beginnen. Gelukkig weet meneer Van Praag daar wel iets op.

‘Goedemorgen, allemaal,’ zegt hij. ‘Vanaf vandaag hebben we een nieuwe leerling: Kitty Egyedi. Jullie mogen haar allemaal één vraag stellen om haar te leren kennen. En daarna mag Kitty – als ze dat wil – jullie ook een voor een een vraag stellen. Lijkt dat je leuk, Kitty?’

Kitty knikt. Ze krijgt meteen de eerste vraag.

‘Ben jij Nederlands?’

Kitty lacht. Die vraag krijgt ze wel vaker, vanwege haar achternaam.

‘Ja, hoor,’ zegt ze. ‘Maar mijn ouders zijn allebei geboren in Hongarije.’

‘Ben jij daar dan ook geboren?’ vraagt de volgende.

Kitty schudt haar hoofd. ‘Mijn ouders werkten een tijd in Nederlands-Indië. Daar ben ik geboren.’

‘Wat bijzonder!’ roept een jongen. ‘Dat is toch zo?’ zegt hij erachteraan. ‘Dat je ouders Hongaars zijn, dat je aan de andere kant van de wereld geboren bent en nu hier woont.’

‘Zeker,’ zegt meneer Van Praag. ‘Weten jullie: de wereld is als een prachtig orkest. Elk land, elk volk heeft iets eigens, iets bijzonders zoals ook ieder muziekinstrument een unieke eigen klank heeft. Een viool klinkt anders dan de dwarsfluit of de pauken. Dat geldt ook voor Hongarije, Nederland, Nederlands-Indië: ze hebben elk hun eigen geluid, zoals ook China dat heeft, of Engeland...’

‘Of Zuid-Afrika,’ vult Kitty aan.

‘Precies!’ zegt meneer Van Praag. ‘En wereldwijd vullen volkeren elkaar aan, zoals muziekinstrumenten dat doen in een

orkest. Ze zijn allemaal even belangrijk. Juist samen zorgen ze voor een prachtig concert.'

Kitty knikt.

'En dit geldt niet alleen voor landen en volken,' gaat meneer Van Praag door, 'maar ook voor ieder van ons als mens. Ieder mens is belangrijk, ieder mens kan iets toevoegen. Begrijpen jullie dat?'

Ze knikken. *Wat een bijzondere meester,* denkt Kitty.

'Waarom ben je dan naar Nederland gekomen?' vraagt dezelfde jongen.

158 'Mijn ouders leerden in Nederlands-Indië Nederlanders kennen en dat vonden ze fijne mensen. Ze dachten dat in Nederland veel goede mensen zouden wonen.'

'Dat is ook zo!' grapt een meisje dat zichzelf nadrukkelijk op de borst slaat. Daar moet iedereen om lachen.

'Waar woon je?' zegt inmiddels de volgende jongen. 'En heb je broertjes of zusjes?'

Meneer Van Praag lacht. 'Dat zijn twee vragen.'

'Geeft niet, hoor,' zegt Kitty. 'Wij wonen op de Noorder Amstellaan. En ik heb één broer, Peter. Die is bijna twee jaar jonger.'

'Ik woon ook op de Noorder Amstellaan!' zegt een meisje spontaan. 'Op welk nummer woon jij?'

'167.'

'O, dan woon ik vlakbij. Wat geweldig! Ik ben Gerda. Zullen we voortaan samen lopen?'

'Gezellig!' zegt Kitty.

'Zo, nou weten jullie al een heleboel, jongens en meisjes. Wil jij nu vragen stellen, Kitty?'

Maar Kitty schudt haar hoofd. Liever nog even wachten.

Na school staat Gerda klaar om samen naar huis te lopen.

Nu weet Kitty het helemaal zeker: haar ouders hebben de fijnste school van heel Amsterdam voor haar gevonden!

**Fragment uit Janny van der Molen,
Vergeet mij niet. Anne Franks vrienden en vriendinnen, Ploegsma, 2022.**

159

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.